

חק לישראל – פרשת נח יום ה'

תורה – בראשית פרק ז'

(ח) מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהרה ומן העוף וכל אשר רמש על האדמה: (ח) מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהרה ומן העוף וכל אשר רמש על האדמה: (ח) מן בעירא דכיא ומן בעירא די ליתחא דכיא ומן עופא וכל די רחש על ארעא:

(ט) שנים שנים באו אל נח אל התבה זכר ונקבה כאשר צוה אלהים את נח: (ט) שנים שנים באו אל נח אל התבה זכר ונקבה כאשר צוה אלהים את נח: (ט) תרין תרין עלוי לזת נח לתבותא דכר ונקבא כמא די פסיד יי ית נח:

(י) ויהי לשבעת הימים ומי המבול היו על הארץ: (י) ויהי לשבעת הימים ומי המבול היו על הארץ: (י) והנה לזמן שבעת יומין ומי טופנא הוו על ארעא:

(יא) בשנת שש מאות שנה לחיי נח בחדש השני בשבעה עשר יום לחדש ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה וארבת השמים נפתחו: (יא) בשנת שש מאות שנה לחיי נח בחדש השני בשבעה עשר יום לחדש ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה וארבת השמים נפתחו: (יא) בשנת שש מאות שנה לחיי נח בחדש השני בשבעת עשר יומא לירחא בזומא תרין אתבועו כל מבועי תהומא רבא וכוי שמיא אתפתחו:

(יב) ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה: (יב) ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה: (יב) והנה מטרא נחת על ארעא ארבעין וממיו וארבעין ליליו:

רס"י

אם יחזרו יהיו גשמי ברכה וכשלא חזרו היו למזול: ארבעים יום וגו' – אין יום ראשון מן המנין לפי שאין לילו עמו שהרי כתיב ביום הזה נבקעו כל מעינות נמלאו ארבעים יום כלים בכ"ח בכסליו לרבי אליעזר שהחדשים ממנין כסדרן אחד מלא ואחד חסר הכי י"ב ממרחשון וכ"ח מכסליו:

(ט) באו אל נח – מאליהן: שנים שנים – כלם האשוו במנין זה מן הפחות היו שנים: (יא) בחדש השני – רבי אליעזר אומר זה מרחשון ר' יהושע אומר זה אייר (סנהדרין קח): נבקעו – להוציא מימיהן: תהום רבה – מדה כנגד מדה הם חטאו ברבה רעת האדם ולקו בתהום רבה: (יב) והיה הגשם על הארץ – ולהלן הוא אומר ויהי המבול אלא כשהורידן הורידן ברחמים

נביא – ישעיה פרק נד' ז'-יא'

(ח) ברגע קטן עזבתיה וברחמים גדלים אקבעה: (ח) בשעה זעירא רחקתיך וברחמין סגיאיין אקרב גלותך:

(ח) בשעף קצה הסתרתני פני רגע מפני ובהסתר עולם רחמתיה אמר גאלף:

יהודה: (ח) ברגז זעיר סלקית אפי שכנתי זמן זעירא מניך ובטבות עלם דלא פסקו ארחם עלך אמר פרקיד יי:

חק לישראל – פרשת נח יום ה'

(ט) **כִּי מִי נֹחַ זֹאת לִי אֲשֶׁר נִשְׁפַּעְתִּי מֵעֵבֶר מִי נֹחַ עוֹד עַל הָאָרֶץ בֶּן נִשְׁפַּעְתִּי מִקְצֵף עָלָיו וּמִגָּעַר בָּהּ:** (ט) כיומי נח דא קדמי דקימית במימרי דלא יעדון מי טופנא דהוו ביומי נח עוד על ארעא כן קימית במימרי דלא יחול רוגזי עלך ולא אווז ביד:
 (י) **כִּי הֵהָרִים יִמוּשׁוּ וְהַגְּבָעוֹת תִּמְוֹטֵינָה וְחִסְדֵי מֵאֲתָהּ לֹא יִמוּשׁ וּבְרִית שְׁלוֹמִי לֹא תִמּוּט אֲמַר מִרְחֻמָּהּ יְהוָה:** (י) ארי טוריא יעדון ורמתא יתפרקון וטובי מניך ירושלם לא יעדי וקים שלמי לא יתרחק אמר דעתיד לרחמא עלך יי:
 (יא) **עֲנִיָּה סַעְרָה לֹא נִחְמָה הִנֵּה אֲנֹכִי מֵרַבִּיץ בְּפֹהַ אֲבָנֶיךָ וְיִסְדָּתֶיךָ בְּסַפִּירִים:** (יא) חשיבתא מקבלא עולבן קרתא דאמרין עלה עממיא לא תתנחם הא אנש כבש בעדידא אבני רצפתך ואשכלליניך באבנין טבין:

רש"י

(ח) **בִּשְׁלֹף קֶלֶף – מנחם פתר חרי אף ודונג**
 אמר במעט קלף כמו זרגע קטן עזבתך וכן ת"י. ובחסד עולם – שיתקיים עד עולם:
 (ט) **כִּי מִי נֹחַ זֹאת לִי – שְׂבֹעַה זַיִד וְהוּלָךְ וּמִפְרָשׁ דַּכְרוּ כֹאשֶׁר נִשְׁפַּעְתִּי מֵעֵבֶר מִי נֹחַ וְגו':**

(י) **כִּי הֵהָרִים יִמוּשׁוּ – אף אס תכלה זכות אבות ואמהות חסדי מאתך לא ימוש:**
 (יא) **סוערה – שלבה סוער זרובי כרות. מרביץ צפוך – רוכף רצפתך מאבני נופך:**

בתובים – משלי פרק ב' טו'-יט'

(טו) **אֲשֶׁר אֶרְחִיטֵיהֶם עֵקֶשִׁים וְנִלְוִזִים בְּמַעֲגָלוֹתָם:** (טו) דארחתהון מעקמן ומפתלין שביליהון:
 (טז) **לְהַצִּילְךָ מֵאִשָּׁה זָרָה מִנְּכַרְיָה אֲמַרְיָה הַחֲלִיקָה:** (טז) דתתפצי מן אתנא חילוניתא מנוכריתא דמלאה חלין:
 (יז) **הַעֲזֹבֵת אֶלֹהֶיךָ נַעֲוִרְיָה וְאֵת בְּרִית אֱלֹהֶיךָ שָׁכַחָה:** (יז) דשבקה מרביתא דטליותהא וקימא דאלהא טעת:
 (יח) **כִּי שָׁחָה אֵל מוֹת בֵּיתָהּ וְאֵל רְפָאִים מַעֲגָלְתֶּיהָ:** (יח) דבעמקא דמותא ביתה ולגבריא הלכתא דשבילהא:
 (יט) **כָּל בְּאִיָּה לֹא יִשׁוּבוֹן וְלֹא יִשְׁיִגּוּ אֶרְחוֹת חַיִּים:** (יט) כל דעילן לא חזרין בשלם ולא צדין ארחתא דחיי:

רש"י

(טו) **ונלוזים במעגלותם – כל לשון נלוז לשון עקמימות הוא שזכ"מ הוא סמוך לעקש ועקש הוא לשון עקום כמו שנאמר ומעקשים למישור (ישעיה מז). ונלוזים במעגלותם – הם עקומי' דזרכיה' המקולקלי':**
 (טז) **מאשה זרה – מכנסיה של אפיקורסות והיא המינות ולא יתכן לומר שלא דבר אלא על המנאפת ממש כי מה שזכה של תורה שאמר כאן להצילך מאשה זרה ולא מעבירה**

אחרת אלא זו מינות שהיא פריקת עול של כל המלות:
 (יח) **כי שחה אל מות ביתה – מוסב על להצילך וגו' כי תבא אל ביתה ישח ומחליק כמדרון היורד אל מות, והתורה תשמור עליך מנפילה זו הרי דבר גדול הוא לך. רפאים – נרפים מדרך הטוב ונעזבים מאין סומך עד שנפלי' בגהינם:**

חק לישראל – פרשת נח יום ה'

(יט) לא ישובו – יקשה צעיניהם לפרוש ממנה ולחזור בהם:

מישנה – זבחים פרק ב'

(א) כל הזבחים שקבל דמן זר, אונו, טבול יום, מחסר בגדים, מחסר כפורים, שלא רחוצ ידים ורגלים, ערל, טמא, יושב, עומד על גבי כלים, על גבי בהמה, על גבי רגלי חבירו, פסל. קבל בשמאל, פסל. רבי שמעון מכשיר. נשפך הדם על הרצפה ואספו, פסול. נתנו על גבי הכבש, שלא כנגד היסוד, נתן את הנתנין למטון למעלה, ואת הנתנין למעלה למטון, את הנתנים בפנים בחוץ, ואת הנתנין בחוץ בפנים, פסול ואין בו כרת:

כהונה עם עבד מחוסר בגדים פסל, אף אם עבד שלא רחוצ ידיו ורגליו פסל. וסדר קידוש ידים ורגלים, לא עומד ולא יושב אלא מוטה, ומניח ידו הימנית על גבי רגלו הימנית וידו השמאלית על גבי רגלו השמאלית, ומשפשף רגליו זידיו בשעה שהוא מקדש. ואינו רשאי לקדש בתוך הכיור עצמו, אלא מן המים שיוצאים ממנו, שנאמר (שמות ל) ורחצו אתה וזבניו ממנו, ולא בתוכו. וכל המימות כשרים לקידוש, ואפילו שאינו מים חיים: וערל – אם עבד פסל, דכתיב (ביחזקאל מד) כל בן נכר ערל לב זכר, הקיש ערל לבן נכר, מה בן נכר אם עבד פסל, אף ערל כן: יושב – דכתיב (דברים יח) לעמוד לשרת, שלא יחא שירות אלא מעומד: עומד על גבי כלים – הואיל ורצפת העזרה מקדשת וכלי שרת מקדשין הדבר הנוגע בהן, מה כלי שרת לריח שלא יחא דבר חוץ בינו לכלי שרת, אף רצפת לא יחא דבר חוץ בינו לבין הרצפה. ולא מצעיא כלים שאינו מין בשר דולחי חייאי, אלא אפילו בהמה שהיא מין בשר. ולא מצעיא בהמה שאינה מין אדם, אלא אפילו רגלי חזירו שהן מין אדם חולאים: קבל בשמאל פסל – דכתיב (ויקרא ז) ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן, מלמד שלא תחא קבלת הדם ולא נתינה אלא בימין, דכל מקום שנאמר יד או אצבע אינו אלא בימין, דיליף ממאורע דכתיב ביה (שם יד) וטבל הכהן את אצבעו הימנית (טו): ור' שמעון מכשיר – סבר מקרא נדרש לאחריו ולא לפניו, הלכך

רע"ב – (א) כל הזבחים שקבל דמן זר – שאינו כהן. פסל. דכתיב (ויקרא כג) וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחיללו, למד על הזר שעבד, שחלל את הקדשים: אונן – מי שמת לו אחד מן הקרובים שהוא חייב להתאבל עליהם, כל יום המיתה קרוי אונן, ואסור לאכול בקדשים, ואם עבד חלל. חוץ מכהן גדול שהוא מקריב אונן: טבול יום – שאין טהרתו נגמרת עד שיעריב שמשו, דכתיב (שם) וזא השמש וטהר: ומחוסר בגדים – כהן הדיוט ששמש בפחות מארבעה בגדים, וכהן גדול ששמש בפחות משמונה. וכסם שמחוסר בגדים פסול, כך מיותר בגדים פסול. וכן אם היה דבר חוץ בין בשרו לכחונת או למכנסים, פסול, דרחמנא אמר (שם ו) ילבש על בשרו, שלא יחא דבר חוץ בין הבגדים לבשרו. הלכך כהן בשעת עבודה לא היה מניח תפלין של יד, לפי שהן חולאים בין הבגד לבשרו. אבל תפלין של ראש היה מניח, לפי שהן מונחין על שערו שהוא נראה בין איץ למאנפת: ומחוסר כפורים – כגון זב וזבה ומאורע ויולדת שנגמרה טהרתן ולא הביאו קרבנותיהם. ואשכחן דכתב רחמנא זיולדת (שם יב) וכפר עלשיה הכהן וטהרה. מכלל שעד כאן טמאה היא. והוא הדין לכל שאר טמאים הטעונים קרבן, שהם בטומאתן עד שיביאו כפרתן לענין אכילת קדשים ולבוא במקדש: ושלא רחוצ ידים ורגלים – לפי שנאמר בקידוש ידים ורגלים, חוקת עולם, שנאמר בצבדי כהונה חוקת עולם, מה בגדי

חק לישראל – פרשת נח יום ה'

אינו נאכל. לאמר רחמנו גבי דם (שם יז) ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר, כיון שהגיע דם למזבח נתכפרו הזבחים: נתן את הנתנים למטה – מחוט הסיקרא שהיה חגור למזבח באמצע. והדמים הנתנים בחמש אמות העליונות שהן למעלה מן החוט, נקראים הנתנים למטה. והנתנים בחמש אמות תחתונות שהן למטה מן החוט, נקראים הנתנים למטה: הנתנים צפנים – שזמן טעון הזיה על מזבח הזהב: בחוץ – על מזבח החילון: פסול – ואסור באכילה: ואין בו כרת – האוכל מבשר הקדשים שנפסל דמו בפסולים הללו, אינו ענוש כרת:

אזכר אונתן דכתיב בתריה קאי, ולא אולקח דכתיב לקמיה. ורבנן סברי מקרא נדרש לפניו ולאחריו, וכי כתיב אזכר, אחרווייהו קאי, אלקיחה לפניו ואנתינה לאחריו. והלכה כחכמים: נשפך על הרצפה – שלא נתקבל הדם בכלי: ואספו פסול – דכתיב (שם טז) ולקח מדם הפר, אי סלקא דעתך ואפילו מקלת דם, והא כתיב (שם ז) ואת כל דם הפר ישפוך, אלמא כריך שיקבל כל הדם, אלא קרי ביה ולקח דם מהפר, מן הפר יקבלנו ולא מן הארץ. שגורעים אות מתובה זו ומוסיפין אותה על תובה אחרת ודורשים אותה: נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד פסול – ומכל מקום נתכפרו הזבחים. אלא שהבשר

(ב) השוחט את הזבח לזרוק דמו בחוץ או מקצת דמו בחוץ, להקטיר את אמוריו בחוץ או מקצת אמוריו בחוץ, לאכול בשרו בחוץ או כזית מבשרו בחוץ או לאכול כזית מעור האליה בחוץ, פסול ואין בו כרת. לזרוק דמו למחר או מקצת דמו למחר, להקטיר אמוריו למחר או מקצת אמוריו למחר, לאכול בשרו למחר או כזית מבשרו למחר או לאכול כזית מעור האליה למחר, פגול וחיבין עליו כרת:

– האוכל. ואפילו בחוץ, אינו ענוש כרת: לאכול את בשרו למחר – הא ליכא לאוקמא בשלמים, אלא בתודה וחטאת. דאילו בשלמים, זמנו הוא. אבל לזרוק דמו או להקטיר אמוריו, אפילו בשלמים הוא למחר חוץ לזמנו: פסול וחיבין עליו כרת – האוכלו ואפילו בזמנו, ענוש כרת:

רע"ב – (ג) השוחט את הזבח – שלמים או שאר הנאכלים: כזית מעור האליה – הא קא משמע לו, דעור האליה לאו כאליה דמי, והוי מחשב לאכול דבר שדרכו לאכול. ולפיכך פסול. דאזי כאליה דמי, הוי מחשב לאכול דבר שדרכו להקטיר ולא היה פסול, כדחנן לקמן בסמוך, לאכול דבר שדרכו לאכול, להקטיר דבר שדרכו להקטיר, פסול: ואינו ענוש כרת

(ג) זה הפלל, כל השוחט והמקבל והמהלך והזורק, לאכול דבר שדרבו לאכול, להקטיר דבר שדרבו להקטיר, חוץ למקומו, פסול ואין בו כרת. חוץ לזמנו, פגול וחיבין עליו כרת, ובבלבד שיקרב המתיר במצותו:

רע"ב – (ג) השוחט והמקבל והמהלך והזורק – אם כשהוא עסוק באחת מארבע עבודות הללו חשב על הזבח לאכול ממנו דבר שדרכו לאכול דהיינו הבשר, או להקטיר ממנו דבר שדרכו להקטיר דהיינו אימורים, חוץ למקומו, הבשר אסור באכילה, והאוכלו אינו ענוש כרת. ואם חשב על הזבח לאכול חוץ לזמנו, הזבח פגול, והאוכלו אפילו בתוך זמנו ענוש כרת, דכתיב (ויקרא ז) ואם האוכל

יאכל מבשר זבח שלמיו ציוס השלישי לא ירעה המקריב אותו לא יחשב לו פגול יהיה, ובמחשב לאכול מזבחו ציוס השלישי הכתוב מדבר. או אינו מדבר אלא באוכל מזבחו ציוס השלישי, אמרת אחר שהוכשר יחזור ויפסל, בתמייה. ועוד, הרי הוא אומר לא יחשב פגול יהיה: ובלבד שיקרב המתיר – הדם שהוא מתיר (כה): כמאוחו – וכאילו היה כשרן שלא יהא בו פסול אחר. אבל אם יש בו פסול

חק לישראל – פרשת נח יום ה'

אלח בזריקה שהיא סוף ארבע עבודות המתיכות, אף פגול אינו קבוע ולעולם הוא תלוי ועומד עד שיזרק הדם שהוא סוף כל המתיכין:

מחשבה אחרת, ילא מידי פגול. כלמפרט ואילו. דגזי פגול כתיב לא יראה, כלכתיב גזי כשר, לומר לך, כהרלאת כשר כך הרלאת פגול, מה הרלאת כשר לא קרי לה הרלאת

(ה) פיצד קרב המתיר פמיותו. שחט בשתיקה, קבל והלף וזרק חוץ לזמנו. או ששחט חוץ לזמנו, קבל והלף וזרק חוץ לזמנו, זה הוא שקרב המתיר פמיותו. פיצד לא קרב המתיר פמיותו. שחט חוץ למקומו, קבל והלף וזרק חוץ לזמנו. או ששחט חוץ לזמנו, קבל והלף וזרק חוץ למקומו. אם ששחט, קבל, והלף, וזרק, חוץ למקומו. הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן, קבל והלף וזרק חוץ לזמנו. או ששחט חוץ לזמנו, קבל והלף וזרק שלא לשמן. או ששחט, קבל, והלף, וזרק, שלא לשמן. זהו שלא קרב המתיר פמיותו:

אין שלא לשמן מולאין מידי פגול, דהא כשרים הם בשלא לשמן:

רע"ב – (ז) בשתיקה – בלא מחשבה הפוסלת (כו): הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן – מולאין מידי פגול. אבל שאר זבחים

(ה) לאכול בזית בחוץ ובזית למחר, בזית למחר ובזית בחוץ, פחצי זית בחוץ ובחצי זית למחר, פחצי זית למחר ובחצי זית בחוץ, פסול ואין בו כרת. אמר רבי יהודה. זה הכלל, אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום, פגול וחיבין עליו כרת. ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן, פסול ואין בו כרת. וחקמים אומרים זה וזה פסול ואין בו כרת. לאכול פחצי זית ולהקטיר פחצי זית, פשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין:

שאר פסולים מולאה מידי פגול, אלא אם כן קדם פסולו לפגול. ובעבודה אחת נמי פליג, דאית ליה תפוס לשון ראשון. ואין הלכה כר' יהודה: לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית – ושניהן חוץ לזמנו, או חוץ למקומו: כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין – לפסול. דהכא ליכא שיעורא והכא ליכא שיעורא:

רע"ב – (ה) לאכול כזית בחוץ וכזית למחר – היינו הך דלמחר, אלא דרישא איירי בשתי עבודות, ששחט על מנת לאכול כזית בחוץ, וקבל על מנת לאכול כזית למחר. וכאן בעבודה אחת, ששחט על מנת לאכול כזית למחר וכזית בחוץ: ר' יהודה אומר כו' – אכולה מתניתין פליג. דלית ליה דמחשבת

גמרא – זבחים דף י"ט ע"ב

ושלא רחוק ידיים ורגלים: אתיא חוקה חוקה ממחוסר בגדים: תנו רבנן כהן גדול שלא טבל ושלא קידש בין בגד לבגד ובין עבודה לעבודה ועבד עבודתו כשרה ואחד כהן גדול ואחד כהן הדיוט שלא קידש ידיו ורגליו שחרית ועבד עבודתו פסולה א"ל רב אסי לרבי יוחנן מכדי חמש טבילות ועשרה קדושין דאורייתא וחוקה כתיב בהו ליעכבו א"ל אמר קרא ולבשם לבישה מעכבת ואין דבר אחר מעכב צהבו פניו אמר ליה וי"ו אאופתא כתבי לך אי הכי דצפרא נמי אמר חזקיה אמר קרא והיתה להם חק עולם

חק לישראל – פרשת נח יום ה'

לו ולזרעו לדורותם דבר המעכב בזרעו מעכב בו דבר שאינו מעכב בזרעו אין מעכב בו רבי יונתן אמר מהכא ורחצו ממנו משה ואהרן ובניו דבר המעכב בבניו מעכב בו דבר שאינו מעכב בבניו אין מעכב בו רבי יונתן מ"ט לא אמר מדחזקיה אמר לך ההוא לדורות הוא דכתיב ואידך מ"ט לא אמר מהאי מיבעי ליה לכדרבי יוסי ברבי חנינא דאמר רבי יוסי ברבי חנינא כל כיוור שאין בו כדי לקדש ארבעה כהנים ממנו אין מקדשין בו שנאמר ורחצו ממנו משה ואהרן ובניו:

רש"י על הגמרא

מפני שמחה כסבור טעם הגון שמע: וי"ו על ארופתא כתיבי לך – כתבתי לך וי"ו על הזקעת אות שאין ניכרת בה מפני שזרות הזקעת שמפסיקות בה הפסקות הרבה לשון אחר השורות עצמו קרי להו וי"ו שדומין לה כלומר אין זה טעם לאיכא לאקשווי א"כ אפילו קדוש של שחרית [של יוה"כ] נמי לא לעכב ביה דהא אימעוט ביום הכפורים מולבשם: והיתה להם לחק עולם – בקידוש כתיב: בזרעו – זכהנים הדיוטים דהיינו קידוש שבשעת כניסה שנוהג בכל הכהנים מעכבא בזהרן ביום הכפורים דהא חוקה כתיב: לדורות הוא דכתיב – אזוהרה לנהוג חוקה זו לזרעו אחריו ולאן להיקשא אתא: שאין בו – שאין מחזיק מים כשיעור ארבע קידושין: משה ואהרן – תרין ובניו תרין שאף משה כהן היה בשבעת ימי המילואים ואע"ג ללא כהנו צבת אחת מיהו קרא להכי מידריש:

כהן גדול כו' – כגון צחמט עבודות של יום הכפורים דילפינן בסדר יומא (דף לב) שהוא משנה מבגדי זהב לבגדי לבן ומבגדי לבן לבגדי זהב ואריך לכל חילוף טבילה ושני קידושין מן המקרא אם לא טבל ולא קידש עבודתו כשרה: שחרית – בין ביום הכפורים בין בכל השנה עבודתו פסולה כדילפינן חוקה חוקה ממחוסר בגדים: דאורייתא – דכתיב ורחץ את זרעו במים ולבשם והתם יליף לכולה מילתא: וחוקה כתיב בהו – לאחר שגמר כל הפרשה כתיב והיתה להם לחוקה עולם בחדש השביעי בעשור וגו': אמר קרא ולבשם – שנה הכתוב בלבישה לעכב דכתיב ילבש ולבשם ולהכי כתיב הכא עכובא למעוטי עכובא לחוקה ללא קיימא אהאי קרא דאירי ברחיאה ולבישה אללא אשאר (שני) דברים האמורים בפרשה: ואין דבר אחר – בפסוק זה מעכב: אהבו פניו – של ר' אסי

זוהר – נח דף ע"א ע"א

ומוראכם וחתכם יהיה. מפאן ולהלאה יהא לבון דיוקניו דבני נשא דהא בקדמיתא לא הוו דיוקניו דבני נשא. תא חזי, בקדמיתא פתיב, (בראשית ט) בעלם אלהים עשה את האדם. ובתיב, (בראשית ה) בדמות אלהים עשה אותו. פיון דחטו אשתנו דיוקנייהו מההוא דיוקנא עלאה ואתהפכו אננו למדחל מקמי חיוון ברא:

בקדמיתא פל בריין דעלמא זקפו עייניו וחמאן דיוקנא קדישא עלאה וזעאן ודחליון מקמיה. פיון דחטו אתהפך דיוקנייהו מעיינייהו לדיוקנא אחרא. ואתהפך דבני נשא זעין ודחליון קמי שאר בריין:

חק לישראל – פרשת נח יום ה'

תָּא חֲזִי, כָּל אַנּוּן בְּנֵי נֶשֶׁא דְלָא חֲטָאן קַמִּי מְאֵרְיָהוֹן וְלֹא עֲבָרִין עַל פְּקוּדֵי אֹרִייתָא. זִיו דְּיוֹקְנָא דְלֵהוֹן לֹא אֲשַׁתְּנִי מַחֲזִיו דְּדְיוֹקְנָא עֲלָאָה. וְכָל בְּרִיין דְּעֲלָמָא זְעִין וְדַחְלִין קַמִּיהָ. וּבְשַׁעְתָּא דְּבְנֵי נֶשֶׁא עֲבָרִין עַל פְּתַגְמֵי אֹרִייתָא, אֲתַחְלַף דְּיוֹקְנָא דְלֵהוֹן וְכִלְהוּ זְעִין וְדַחְלִין מִקַּמִּי בְּרִיין אֲחֲרָנִין, בְּגִין דְּאֲתַחְלַף דְּיוֹקְנָא עֲלָאָה וְאֲתַעְבֵּר מִנִּייהוּ, וְכַדִּין שְׁלִטֵי בְּהוּ חֵיוֹת בְּרָא, דְּהָא לָא חָמוּ בְּהוּ הַהוּא דְּיוֹקְנָא עֲלָאָה כְּדַקְחִי:

וְעַל כֵּן הִשְׁתָּא בִּיּוֹן דְּעֲלָמָא אֲתַחְדַּשׁ כְּמַלְקְדָּמִין, בְּרִיךְ לֹון בְּרַכָּה דָּא וְשְׁלִיט לֹון עַל כְּלָא, כְּמָא דָּאֲתָּ אָמַר וְכָל דְּגֵי הַיָּם בְּיַדְכֶם נִתְּנָה. וְאִפִּילוּ נֹוּנֵי יָמָא. רַבִּי חֲזִי אָמַר בְּיַדְכֶם נִתְּנָה. מִקְדָּמַת דְּנָא. דְּכַד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלָמָא מְסַר כְּלָא בְּיַדְהוֹן דְּכַתִּיב וְרָדוּ בְּדַגַּת הַיָּם וּבַעוּף הַשָּׁמַיִם וְגו':

הלכה – שלחן ערוך אבן העזר סימן כא' – כב'

סימן כא – להתרחק מן העריות:

(א) צריך אדם להתרחק מהנשים מאד מאד. ואסור לקרוץ בידי או ברגליו ולרמוז בעיניו לאחד מהעריות. ואסור לשחוק עמה, להקל ראשה כנגדה או להביט ביופיה. ואפילו להריח בבשמים שעליה אסור. ואסור להסתכל בנשים שעומדות על הכביסה. ואסור להסתכל בבגדי צבעונים של אשה שהוא מכירה, אפי' אינם עליה, שמא יבא להרהר בה. פגע אשה בשוק, אסור להלך אחריה, אלא רץ ומסלקה לצדדין או לאחוריו. ולא יעבור בפתח אשה זונה, אפילו ברחוק ארבע אמות. והמסתכל אפילו באצבע קטנה של אשה ונתכוין ליהנות ממנה, כאלו נסתכל בבית התורף (פי' ערוה) שלה. ואסור לשמוע קול ערוה או לראות שיערה. והמתכוין לאחד מאלו הדברים, מכין אותו מכת מרדות. ואלו הדברים אסורים גם בחייבי לאוין:

(ו) אין שואלים בשלום אשה כלל, אפילו ע"י שליח, ואפי' ע"י בעלה אסור לשלוח לה דברי שלומים. אבל מותר לשאול לבעלה איך שלומה:

(ז) המחבק או המנשק אחת מהעריות שאין לבו של אדם נוקפו עליהם, כגון אחותו הגדולה ואחות אביו וכיוצא בהם, אע"פ שאין לו שום הנאה כלל הרי זה מגונה ביותר ודבר איסור הוא ומעשה טפשים, שאין קרובים לערוה כלל, בין גדולה בין קטנה, חוץ מהאב לבתו ומהאם לבנה. כיצד, מותר האב לחבק בתו ולנשקה ולישן עמה בקירוב בשר, וכן האם עם בנה, כל זמן שהם קטנים. הגדילו, ונעשה הבן גדול והבת גדולה עד שיהיו שדים נכוננו ושערה צמח (יחזקאל טז, ז), זה ישן בכסותו והיא ישנה בכסותה. ואם היתה הבת בושה לעמוד לפני אביה ערומה, או שנתקדשה, וכן אם האם בושה לעמוד בפני בנה ערומה, ואע"פ שהם קטנים, משהגיע ליכלם מהם, אין ישנים עמהם אלא בכסותן:

סימן כב – איסור יחוד ועם מי אסור להתייחד:

(א) אסור להתייחד עם ערוה מהעריות, בין זקנה בין ילדה, דבר זה גורם לגלות ערוה, חוץ מהאם עם בנה והאב עם בתו והבעל עם אשתו נדה. וחתן שפירסה אשתו נדה קודם שיבעול, אסור להתייחד עמה, אלא היא ישנה בין הנשים והוא ישן בין האנשים; ואם בא עליה ביאה ראשונה ואח"כ נטמאת, מותר להתייחד עמה (ועיין ב"ד סי' קצ"ב):

חק לישראל – פרשת נח יום ה'

(ב) כשאירע מעשה אמנון ותמר, גזר דוד ובית דינו על ייחוד פנויה. ואע"פ שאינה ערוה, בכלל ייחוד עריות היא. ושמאי והלל גזרו על ייחוד עובדי כוכבים. נמצא, כל המתייחד עם אשה שאסור להתייחד עמה, בין ישראלית בין עוברת כוכבים, מכין את שניהם מכת מרדות, האיש והאשה, ומכריזין עליהם: הגה – ודוקא בידוע שנתייחד עמה, אבל היא אינה נאמנת עליו (ריב"ש סי' רפ"א). ואפילו עד אחד אינו נאמן (מהרי"ק שורש קפ"ט). ומכל מקום במקום שנראה לבית דין דאיכא למיחש לאיסורא, צריך להפרישן (שם בריב"ש). הו"ז מאשת איש שאע"פ שאסור להתייחד עמה, אם נתייחד אין לוקין, שלא להוציא לעז עליה שזינתה ונמצא מוציאין לעז על בניה שהם ממזרים:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, גד גבריאל בן סוזן, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.